

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Polanci Societatis Iesv Theologi, Directorivm
Breve, Ad Confessarii, Ac Confitentis Mvns Rectè
Obeundum**

Polanco, Juan-Alphonso de

[Köln], 1617

Argumenta aduersariorum, & ad ea responsiones. Capvt III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41600

ab ea, & non nisi semel vel iterum, in anno communicando.

Argumenta aduersariorum, & ad ea responsiones.

C A P V T I I I.

Sic intellecta quæstione, nonnulli, qui sibi religiosi videntur, rectius ac utilius esse arbitrantur, à frequēri communione abstinere, quàm frequenter communicare: reprehenduntque vehementer eos, qui contra sentiunt, qui que sacram ipsam communionem frequentant, suamque opinionem multis rationibus probare nituntur, quas nos ordine singulas proponemus, propositasque dissoluemus: ex quibus apparebit, quàm infirmo fundamento fulciantur, ad asserendum dogma adedè paradoxum, ut ferè idoneus author, siue prisecos patres maioresque, siue recentiores scriptores intuearis & consulas, nullus inueniatur, qui hac in re non vehementer ab istis dissentiat.

Prima contra frequenter cõs Sit igitur hæc prima ratio: Christum Dominum semetipsum in Sacramento non nisi semel, idque in vltima cœna post institutionem illius tradidisse: non

non debere i
ctum myster
dere.

Ad quam
schalem figu
& huius sac
sacramenti l
fuisse in vlti
mentum Ch
mnibus Apo
tim fuerit su
cuisse hoc ip
quam reuer
& Augustini
Doctorum
nem duobu
petentibus
munionem
in fractione
fatis hanc fr
demus, cù
iam Sacram
hortatus es
facite, inqu
nem. Quo
uerunt, & e
lo mox ost
Deinde

non debere igitur nos ad hoc sacrosan-
ctum mysterium tam frequenter acce-
dere.

*munio-
nem ob-
iectio.*

Ad quam responderetur : Agnum pa-
schalem figuram fuisse mortis Christi,
& huius sacramenti : quatenus autem
sacramenti huius figura fuit, impletam
fuisse in ultima cœna, cùm hoc Sacra-
mentum Christus instituit, suisque o-
mnibus Apostolis tradidit : & cùm sta-
tim fuerit subsequuta mors, non oportu-
uisse hoc ipsum eis iterum tradere: quan-
quam reuera ex sententia Chryso-
& Augustini, & aliorum gravissimorum
Doctorum, Christus post resurrectio-
nem duobus discipulis, quibus Emaus
petentibus se comitem adiunxit, com-
munionem tradidit, ubi Dominum illi
in fractione panis agnouerunt, Verum
satis hanc frequentationem probasse vi-
demus, cùm inter cœnandum in stituto
iam Sacramento, datoque discipulis suis,
hortatus est eos, ut idem facerent. Hoc
facite, inquit, in meam commemoratio-
nem. Quod & ipsi accuratè satis serua-
uerunt, & ex Apostolicis Actis, & ex Pau-
lo mox ostendemus.

Responsio.

*Chryso-
stom. ho-
mil. 19.*

in Mat.

Aug. 2.

de com.

Euange.

LUC 24.

LUC. 21.

3. COR. 11.

Deinde vulgata illa producent exem-

*Secunda
placita obiectio.*

non

pla: B. videlicet Marcum Euangelistam sibi pollicem amputasse, vt sacerdotio ineptus reperiretur, auctore Hieronymo in prologo in Marcum. Beatam etiam Franciscum, aliosque sanctissimos viros ob tantam reuerentiam Sacramenti sacerdotium recusasse. Beatum quoque Benedictum diu à Communionem abstinnisse. Ergo nos nocentissimos non debere ad illud tam audacter accedere.

Hieron.

*Respon-
sio Ger-
sonis.*

Sed facile est cum Gersono Cancellario Parisiensi respondere: Facta quorundam Sanctorum pia interpretatione venerati & admirari magis, quam imitari nos oportet: sunt enim dona & vacationes in diuersis, prout Spiritus sanctus vult. Varia namque operatus est DOMINVS in sanctis suis, in quibus semper ubiq; est mirabilis, ad commendationem diuersarum virtutum.

*Grego-
rius.*

Nam contra Diuus Gregorius 4. Dialogo narrat, Cassium Episcopum Naniensem, qui quotidianum sacrificium Deo offerre consueuerat, seque in lacrymis inter ipsa sacrificiorum arcana mandabat, mandatum DOMINI accepisse, dicentis: Operare quod oportaris, non cesset pes tuus, non cesset

MS. A.

C
manus tua,
ad me, & re
am: Eum q
postolorum
lemnia pere
Dominum.
hanc Deo in
virtutem.
humilitas &
cerdotium
dinem recu
non freque
constantissi
Marcum a
tiones, & c
clesia secu
batur com
cundo cap
deles erant
Apostolor
fractioe,
& discipl
postea plu
quoque F
mus, vt c
ti commu
si Beatus
nuisse à c

manus tua, natali Apostolorum venies
 ad me, & retribuam tibi mercedem tu-
 am: Eumque post septem annos ipso A-
 postolorum natali, cum Missarum so-
 lemnia peregisset, confestim migrasse ad
 Dominum. Hinc igitur intelligi debet
 hanc Deo in vno, illam in alio placuisse
 virtutem. Ceterum etsi in illis sanctis
 humilitas & modestia laudatur, qua Sa-
 cerdotium propter dignitatis magnitu-
 dinem recusarunt, non inde sequitur eos
 non frequenter communicasse: immo
 constantissime credendum est, Beatum
 Marcum aliorum Apostolorum tradi-
 tiones, & consuetudinem nascentis Ec-
 clesiae secutum fuisse, in qua frequenta-
 batur communio, vt est in Actorum se-
 cundo capite, vbi legitur: Omnes fi-
 deles erant perseverantes in doctrina
 Apostolorum, communicatione, &
 fractione panis. Et hunc fuisse morem
 & disciplinam surgentis Ecclesiae,
 postea pluribus ostendemus: Beatum
 quoque Franciscum pie credere possu-
 mus, vt erat religiosissimus, frequen-
 ti communione viam fuisse. Quod
 si Beatus Benedictus legitur diu absti-
 nuisse a communione, id non eo fecit

Actor.

2.c.

fecit.

se existimamus, quod timeret ad hoc sacramentum accedere, quo se, cum instare mortem videret, tam piè ac religiosè communicat: sed cum in vastam solitudinem secedere decreuisset, vbi diu ab hominum semotus consuetudine lauit, Sacramentum vti sumptione non potuit, sed spirituali tantummodo fruebatur. Cum verò ad cœnobium communem cum aliis vitam acturus se contulit, non dubitamus, quin pro ipsius in Christum deuotione ad pristinam illius frequentationem redierit, qua ante discessum ad eremum vsum eum fuisse constantissimè credimus. Quòd se aliter si res habet, non ideò frequens sacræ Eucharistiæ vsus reprehendendus est, quem tot sanctissimi, ac doctissimi Patres verbis, rebusque gestis ac moribus (vt postea docebimus) tantopere commendarunt.

Obiectio Aiunt præterea: Paulus monet, vt probet seipsum homo, & sic de pane illo edat, &c. Hæc autem probatio, quæ adhibetur, vt dignè quis accedat, & non sibi iudicium manducet, difficilis est & periculosa: quia nemo scit vtrum amore, vel odio dignus sit. Et: Qui amat periculum peribit in illo. Ergo tutius est raro, quam sæpe communicare.

Obiectio
tertia.

1. Cor. 11

Eccle. 3.

Eccles.

2.

lis, quæ hæc obiectio enim quam peccatore minatio, & torum corrigendæ de eorundem to, fides, quam scho tam vocari rit, confidit quam sibi que enim aliqua super se à peccatore esse cognoscitur per nunc certitudo necessariis voluntentiam commoralis, cuius existit, tio, & actus phus in Eucharistia habetur per Nec ea pro do diligenter

Is

his, quæ tertio documento posuimus, *Respon-*
 hæc obiectio labefactatur. Probatio *fit*.
 enim quam requirit Beatus Paulus in
 peccatore, est diligens conscientia exami-
 natio, & omnium mortalium pecca-
 torum contritio, cum firma vitæ cor-
 rigendæ deliberatione, cumque integra
 eorundem confessione. Vel in iustifica-
 to, fides, quæ per dilectionem operatur,
 quam scholastici Doctores fidem forma-
 tam vocant. Qui hoc ex animo fece- *Certitu-*
 rit, confidens magis CHRISTI gratiæ, *do digni-*
 quàm sibi, satis probatus accedit. Ne- *tatis*
 que enim in hac probatione certitudo *qualis*
 aliqua supernaturalis desideratur, qua *requira-*
 se à peccato vacuum, vel Deo gratum *tur.*
 esse cognoscat: quia hæc habetur so-
 lum per reuelationem: nec requiritur
 certitudo naturalis quæ habetur de ne-
 cessariis vel contingentibus per experi-
 entiam cognitio: sed satis est certitudo
 moralis, quæ ex probabilibus coniectu-
 ris existit, qualis sufficit in morali nego-
 tio, & actibus humanis, ut ait Philoso-
 phus in Ethicis. Et hæc certitudo satis
 habetur per probationem iam positam:
 Nec ea probatio est adeo difficilis, si mo-
 do diligentia adhibere quis velit. Quod
 si alia

si aliquo modo difficilis est, longè profectò difficilior est ei, qui semel tantùm in anno Eucharistiam sumit: cùm ex doctrina sanctorum nulla via sit ad bene disponendum facilior, quàm frequens huius Sacramenti perceptio. Ad illud Ecclesiastæ. Nemo scit ytrum amore, vel odio dignus sit. Responderi potest primò, loqui eum de amore, vel odio finali: vt ex sequentibus in eodem contextu colligitur: sed omnia in futurum seruantur incerta. Vel potest dici, neminem scire certitudine supernaturali, vt superius dictum est, sed certitudine morali facile posse: & hæc per se satis est, vt quis probatus accedat; neque amat periculum qui sic accedit. Nam ægrotus, qui de optimi & peritissimi medici sententia cõsilioque accipit medicinam, neutiquam se periculo mortis exponit: sed contra potiùs optima ratione salutis consulit, vitamque suam tuetur.

Obiectio quarta August. Obijciant adhæc Augustinum in libro de Ecclesiasticis dogmat. ita scribentem: Quotidie Eucharistiæ communionem accipere, nec laudo, nec reprehendo Ergò, ne se exponat periculo peccandi meliùs est abstinere, quàm communionem frequentare.

Ad qua
librum ill
multorum
dicio ex A
se, sed ab
colligitur
ribus Eccl
vel ex eo
stinus in m
tidianam
charistia
stianos ad
que agere
mittit, v
Sed sit cur
ue Alcuin
aduersarij
vt nostro
maximè h
ritatem co
tidie Euc
pere, nec l
subiungit
minicis co
tor, si tam
sit. Ex qui
diebus fre
dabilius e
nos ille au

Ad

Ad quam rationem primò dicimus, *Riſponſo.*
 librum illum Eccleſiaſtic. dogmatibus *ſio.*
 multorum doctiſſimorum virorum iu-
 dicio ex Auguſtini officina non prodiſ-
 ſe, ſed ab Alcuino eſſe conſcriptum, vt
 colligitur ex Ioa. Trithemio, de ſcripto- *Ioan.*
 ribus Eccleſiaſt. Idque quàm verum ſit, *Trithe-*
 vel ex eo intelligitur, quod ipſe Augu- *mius.*
 ſtinus in multis locis ſuæ doctrinæ quo-
 tidianam ſumptionem ſanctiſſimæ Eu-
 chariſtiæ vel probat, ad eamque Chri-
 ſtianos adhortatur, vel certè vnumquẽ-
 que agere pro ſuæ fidei deuotione per-
 mittit, vt poſtea planius oſtendemus.
 Sed ſit cuiuſuis ille liber ſiue Auguſt. ſi-
 ue Alcuini, certè illa aut bonitas, quam
 aduerſarij magni faciunt, tantum abeſt,
 vt noſtro propoſito aduerſetur, vt etiam
 maximè hanc, quam nos aſſerimus, ve-
 ritatem confirmet Vbi enim dicit. Quo-
 tidie Eucharistiæ communionem acci-
 pere, nec laudo nec reprehendo: ſtatim
 ſubiungit: Omnibus tamen diebus Do-
 minicis communicandum ſuadeo & hor-
 tor, ſi tamen mens ſine affectu peccandi
 ſit. Ex quibus verbis, Dominicis ſaltem
 diebus frequentare communionem lau-
 dabilius erit, quam abſtinere, cum id ad
 nos ille author hortetur. Et hoc eſt, q̄
 præ-

H

præ-

præcipuè in proposita quæstione versatur. Præterea postquam hic dixit, Quotidie communionem accipere nec laudo, nec reprehendo, idem in Epistola ad Ianuarium ita ait: Si quisquam dixerit nõ quotidie accipiendam Eucharistiam, alius affirmat quotidie, faciat vnusquisque quod secundum suam fidem piè credit esse faciendum. Itaque si Augustinus non reprehendit quotidie communicantes, sed, vt faciat vnusquisq; quod secundum suam fidem piè credit esse faciendum, suadet: quare tu tam faciliè ac temerariè reprehendis eos, qui ex deuotione, & secundum suam fidem piè quotidie volunt communicare? Vt eodem argumento vtamur, quo Beata Catharina Senensis vsa est, cùm cuidam tam frequentem communionem hac Augustini autoritate sibi obicienti coram multis (vt in vita ipsius scribit Beatus Antoninus) ita respondit: Ex quo Augustinus non me vituperat in dictis suis, quare vos Pater Reuerende, me vituperatis? Quod si Augustinus (vel quicumque alius fuit ille author) nec laudat, nec reprehendit quotidie communicantes id non ideo fit, quòd minus præstet quotidie communicare. sed quia cùm sit

August.
ca. 126.

Beata
Cathari.
ca.

ca.

ea res ex
torquen
fructu &
vita bon
que vero
mat, non
sumit? C
huius D
apertè c
veritatem
infcitiam
dunt Q
fis iam f
veritatis
cum on
que Do
vnà cum
tur, vt de
nicarent
Domini
Add
quente
uentura
aliquem
sufficiat
tudine c
Ad qu
rum Bo
semel in

ea res ex his, quæ in vtramque partem torquentur, potest benè & malè cum fructu & cum pernicio sumi: Vt enim est vita bonis, ita etiam mors est malis. Neque verò, si ex fide & deuotione quis sumat, non bene & cum vberissimo fructu sumit? Quare desinant passim obicere huius Doctoris auctoritatem, qui eum apertè contra ipsos faciat, nostramque veritatem confirmet, vel in hoc isti suam incertitiam, vel deprauatum affectum produunt. Quantò rectiùs agerent si discussis iam falsitatis tenebris, præsentæ hæc veritatis luce, nobiscum, imò verò cum omnibus Orthodoxis Catholicisque Doctoribus sentirent, ac omnes vnà cum eximio illo Doctore hortarentur, vt dominicis saltem diebus communicarent, gustarentque quàm suavis est Dominus.

Adducunt etiam aliqui contra frequentem communionem illud B. Bonauenturæ de profectu religiosorum. Vix aliquem videri ita factum esse, cui non sufficiat semel in septimana ex consuetudine communicare.

Ad quod respondemus primùm. Beatorum Bonauenturam non improbare hic semel in hebdomada communionem,

H 4

quod

Obiect.

s. Bonauentura lib. 2. c. 18.

Respon- sio.

quod proposito nostro satis esset. Affirmamus deinde ijs verbis frequentio-
 rem communionē minus reprehendi, si sub-
 sit aliqua causa, cū ille dicat: Sufficere
 semel in hebdomada communicare, nisi
 specialis causa, vel ratio sæpius suadeat:
 sed tantum communionem ex consue-
 tudine magis, quàm ex deuotione fre-
 quentatam, dissuadere videtur. Et hanc
 esse huius Doctoris sententiā ex eo per-
 spicimus, quòd paulò post mirificis sa-
 cro sanctæ Eucharistiæ effectib⁹ enume-
 ratis, subiungit: Salubre tamen est (in-
 quit) & vtile, q̄ homo sæpe se ad illius
 medicamenti sumptionem præparet, &
 quanto deuotius valet, illud percipere
 studeat, &c. Et post pauca: Et licet (inq̄r)
 tepidè, tamen confidens de misericor-
 dia Dei fiducialiter accedat. Hæc ille.
 Vnde satis constat ex sententia huius vi-
 ri, etsi satis sit semel in hebdomada cō-
 municare, non tamen cuiquam bene pa-
 rato frequentio-rem communionem ve-
 ritam esse: Vt si peritus medicus alicui
 sano diceret, satis ei fore, si bis in die co-
 medat, non hinc vetaret, si is sanus indi-
 gentiam cibi, ad eumq̄; in aliam substan-
 tiam conuertendum vim concoquendi
 idoneam sentiret, ter in die comedere,
 cum

re, cū id
 emolumentum
 ad præstan-
 menti, &
 indignitatē
 bis non d
 semel in v
 Christi be
 vltro ad h
 uitantis a
 quenter a
 bati (vt di

Adhuc
 semper e
 commun
 mentali v
 puritas d
 culi, sati
 mentalit

Hæc r
 illud pro
 esse sum
 timeretur
 dius; D
 gument
 tius com
 Sacrame
 municar
 obiectio

re, cum id etiam magno cum fructu & emolumento fore perspiceret. Quare si ad praestantiam dignitatemque Sacramenti, & ad nostram tenuitatem atque indignitatem respiciamus, satis erit nobis non dico semel in hebdomada, sed semel in vita communicare. Si vero Christi benignitatem & liberalitatem ultrò ad hoc sacrum conuiuium nos inuitantis attendamus, non est, cur frequenter accedere timeamus, dum probati (vt diximus) accedamus.

Adhuc contradicent, Tutiores viam *Sexta* semper esse tenendam. Cum autem in *obiectio.* communione spirituali nihil, in sacramentali vero (quod magna probatio & puritas desideratur) multum insit periculi, satius esse spiritualiter saepe, Sacramentaliter raro communicare.

Hæc ratio si aliquid probaret, etiam *Respon-* illud probaret, Eucharistiam nunquam *sio.* esse sumendam: semper enim periculum timeretur; Quo quid dici potest absurdius; Duius *ve* Bonauentura hoc argumentum ita refellit: Etiam si sit secutius communicare spiritualiter, quam sacramentaliter: est tamen vtilius communicare sacramentaliter. Potest & aliter

obiectio dilui, si negetur securius esse

H ; spiri

spiritualiter quàm sacramentaliter communicare : Immo æquæ tutum id esse contendimus : quia dispositio interior, quæ ad dignam sumptionem spiritua- lem requiritur, eadem ad dignam sumptionem sacramentalem satis esse putatur : propterea quod, ut dignè sumatur spiritualiter, conscientiam cuiusvis capitulis criminis expertem esse oportet ; & hoc satis est ad dignam sumptionem sacramentalem, ideoque est æqualis securitas : quia dispositiones exteriores, quæ requiruntur, ut ieiunium, & alia, satis certæ sunt, & à periculo vacuæ. Præterea dicimus esse non solum æquè tutum communicare sacramentaliter, sed etiam magis, ut inquit Adrianus. Si quidem frequentius accedendo virtute operis operati sacramenti, sæpe quis, cum alioqui peccatis reus esset, potiùs veniam peccati assequitur, quam ex sumptione nouo se peccato obstringat: dum tamen se, ut dignè sumat, diligenter instituire, & præparare contendit. Illud namque censetur minùs securum, ubi regularius accidit detrimentum : ut in spirituali sumptione contingit, in qua non confertur ea gratia, quæ in sumptione sacramentali vi ipsius sacramenti percipitur.

Adria.

81621

tur. Nec d
mortis expo
ex quibus
verisimili
Ut ergo is
credit, etia
culo se mo
ita qui dig
adhibita,
cat, ei per
da non est

Addun
municat,
verò ex re
& dignit
quam ex
præstat a
commoc
abstinere

Ad hoc
mus qui
eum suo
tati con
diuinæ g
tendim
tum ac
tatē, qu
pati : r
tam m

tur. Nec dicendus est quis periculo se
mortalis exponere, ubi remedia adhibet,
ex quibus se consecuturum sanitatem
verisimili potest coniectura colligere.
Ut ergo is, qui se peritissimis medicis
credit, etiam si mors consequatur, peri-
culo se mortis obicere dicendus non est:
ita qui digna prius cura diligentiaque
adhibita, de consilio Pauli communi-
cat, ei periculosa esse communio dicen-
da non est.

Addunt præterea, Qui frequenter cõ. *Septi-*
municat, suum commodum spectat: qui *ma ob-*
verò ex reuerentia abstinet, Dei gloriam *ieffia.*
& dignitatem Maiestatis attendit, ad
quam ex humilitate veretur accedere:
præstat autem gloriam Dei, quam suum
commodum cogitare: ergo melius est
abstinere, quam frequentare.

Ad hoc nos ita respondemus Ut nege- *Solutio.*
mus qui communicat Sacramentaliter,
eum suo commodo tantum atque utili-
tati consulere. Immo verò multo magis
diuinæ gloriæ ratione ipsum habere cõ-
tendimus. Dum enim ad hoc Sacramen-
tum accedit, refert summam Dei chari-
tate, qua pro nobis dignatus est in cruce
pati: refert summam potentiam, qua
tam mirabiliter in tam parua Sacramen-
to.

ti specie nobis præbere voluit : refert infinitam bonitatem , qua se nobis indignis in refectionem animæ donare placuit cibum vitæ : refert denique inefabilem sapientiam , vt nos eo ordine quo ab innocentia statum excidimus , repararet. Vnde inquit Innocentius: Panẽ Angelorum manducauit homo , quatenus vnde mors oriebatur, inde vita resurgeret.

*Inno-
cent.*

*Octaua
obiectio*

Deinde dicunt : Non est frequenter accedendum ad communionem , ne ex frequẽtatione ad contemptum tam pretiosi muneris veniamus. Nimia enim familiaritas (vt vulgo dicitur) parit contemptum. Ergo rarius est accedendum vt reuerentius accedatur.

Solutio.

Respondetur. Et si apud vulgares homines familiaritas solet parere contemptum , inter sapientes tamen ac perfectos longè aliter euenit. Quo enim magis alicuius virtutes præstantiamq; perspiciunt , tantò magis eum admirantur ac venerantur. Sed cum pro conditione huius miseræ vitæ nullus adeò sapiens atque perfectus inueniatur , quin aliquo defectu, qui per nimiam familiaritatem sese prodit , laboret , eo fit , vt aliquando ex nimia familiaritate opinio

no de aliquo
Ad conten
piens deuen
cum nem o
Ioannis tes
quod pecc
seducimus
Verum cur
ptor noste
bonitate in
stra intelli
que virtut
sumus , pe
huius ado
illarum co
frequenti
Christi b
per ipsum
tum abef
prum par
cedimus
diuinæ p
lagus per
lius amo
rapiamur
nisi sub
Christi n
que ador
Angeli,

nio de aliquo & existimatio minuatur.
 Ad contemptum autem nunquam sapiens
 deueniet ob quoscunque defectus,
 cum nemo sit, qui sine peccato uiuat.
 Ioannis testimonio, qui ait: Si dixerimus *1. Joh. 1.*
 quod peccatum non habemus, ipsi nos
 seducimus, & veritas in nobis non est.
 Verum cum Christus Deus ac redemptor
 noster infinita sit perfectione, & bonitate
 inexplicabili, quas nos ob nostræ
 intelligentiæ imbecillitatē, nostræque
 virtutis angustias capere non possumus,
 per contemplationem & usum huius
 adorandi Sacramenti propius ad illarum
 cognitionem accedimus, & quò frequentius
 illud accipimus, eò planius Christi bonitatem
 ac beneficia nobis per ipsum collata
 perspiciamus. Vnde tantum abest, ut hæc
 familiaritas contemptum pariat (si ex fide
 & amore eius accedimus) ut etiam per
 illam infinitam diuinæ perfectionis, ac
 excellentiæ pelagus penetrantes in
 ardentissimum illius amorem, deuotionem,
 cultumque rapiamur, ac toti venerabundi
 intimi submissione tam immensam Dei ac
 Christi nostri liberalitatem bonitatemque
 adorantes prosternamur. Si enim Angeli,
 qui perfectissimè Deum cognoscunt

H ; scunt

cunt, cum quo familiarissimè assidueque versantur, continenter laudant eius Maiestatem, quam adorant Dominationes, ac tremunt potestates, Cherubin quoque ac Seraphin non cessant quotidie clamare, dicentes: Sanctus, San. Sa. quomodo nos si tanti mysterij ratione deprehensa, perspectaque, frequenter accesserimus, tantorum bonorum largitorem ac benignissimum redemptorem contemnemus? & non magis eius Maiestatem, quanta maxima possumus reuerentia, & religione adorabimus, & summam singularemque bonitatem ac benignitatem amplectemur?

Octava obiectio. Atqui rursus obiicient, Videmus eos, qui frequenter communicant, secularibus negotiis esse districtos, parumque in via Domini progredi: neque suam vitam excolere melioribus & honestioribus moribus: quæ res vel maxime populum Dei potest, ac solet offendere: cum potius (vt monet B. Augustinus) deberet mutare vitam, qui vellet accipere vitam.

Augustinus.
Respon-
sio. Sed responderetur, Experiètia competum esse, in eis qui hoc diuinum mysterium ex fide & deuotione frequentiam,
miri-

mirificam
tionem: c
ambitione
liosque h
euellant,
contrarias
tiam casti
tatem par
rum conte
rerum am
lecebris d
si, hanc sa
tant: id er
ga Deum
vel auarit
sint Cath
ueniri. S
nionem
rum qua
proptere
munio, c
ctus, cum
stra natu
Neque e
ter quis
marus in
possit: f
lè: gend
accepta

mirificam fieri vitæ morumque muta-
tionem: cum luxuriam, impudicitiam,
ambitionem, superbiam, auaritiam, a-
liosque humanæ vitæ morbos ex animis
euellant, & in eorum vitiorum locum
contrarias virtutes inserant, temperan-
tiam castitatem, humilitatem, liberali-
tatem patientiam, rerumque mundana-
rum contemptum. Quod si aliqui earum
rerum amore capti, & humanæ vitæ il-
lecebris deliniti & inanib, curis oppres-
si, hanc sacram communionem frequen-
tant: id euenit, quia hos non fides, aut er-
ga Deum charitas, sed potius hypocrisis,
vel auaritia ducit: Quales sanè, si modò
sint Catholici, paucissimos credimus in-
ueniri. Si verò frequentantes commu-
nionem aliquando in aliquod pecca-
tum quamuis lethale inciderint, non
propterea debet reprehendi sancta com-
munio, quæ tam vberes nobis parit fru-
ctus, cum id vel ab ignorantia, vel à no-
stræ naturæ imbecillitate proficiscatur.
Neque enim propterea quod frequen-
ter quis communicat, statim est confir-
matus in gratia, vt amplius peccare non
possit: sed libera in eo vel benè vel ma-
lè agendi facultas seruatur. Petrus enim
accepta communionem ab ipso Chri-
sto.

sto, ea ipsa nocte negavit illum, iureiurando affirmans atq; anathematizans, se illum non cognovisse. Discipuli verò omnes eadem ferè ipsa hora qua cõmunionē acceperant, relicto Christo, quem vsque ad mortem constantissimè sese secuturos & nunquam negaturos promiserant, suæ fidei & promissionis obliti fugerunt. Permittit namque suos aliquando Deus labi, vt suam imbecillitatem agnoscentes, sub omnipotenti manu eius humiliètur, & ad ipsum alacrius & ardentius conuertantur. Vnde, inquit

1. Cor. 13

Psal. 82.

Paulus. Cùm infirmor, tunc potens sum. Et in Psalmo dicitur, Imple facies eorũ ignominia, & quærent nomen tuũ Domine. Quid si alicui à cõmunionē ad seruilia opera, seculiariaq; negotia honesta tamen atque legitima, & animum non multum à spiritu auocantia (de his enim loquimur) se referunt, eos minime reprehendendos esse existimamus, cùm in hominibus simplicibus & vulgi opinionē abicētis, spiritus ille diuinus dignum sibi habitaculum, in quo requiescat, sæpissimè parare dignetur.

Nota.
Olæ.
Eig.

Instabunt adhuc, & dicent, Si frequens cõmunitio esset adedò utilis & fructuosa, ab Ecclesia certè ea induceretur, & in religio-

ligionibus, usurparetur Ecclesia, nuntur. Ergo n

Ad quodtis ecclesiæ fuisse per n vt quotidie renti vt pat post ex Hie na cletus et pit, vt om rione com. Ecclesiasti

Deinde singulis De stea verò t Papa sancti consecr. d &c.) seculi rent, in Pa te, Demu penè extit, vt ad municare cipuè adu clesia à S præceptu sum con

ligionibus, & Cœnobijs institueretur, ac
vlturparetur. Sed nihil tale præcipitur ab
Ecclesia, nec in religionibus præscribi-
tur. Ergo non videtur adeo utilis.

Ad quod responderetur, Initio nascen-
tis ecclesiæ, in qua vigeat charitas, eam
fuisse per multa tempora consuetudinẽ,
vt quotidie, vel frequenter communica-
rent: vt patet ex Act. Apost. & vt paulò
post ex Hieron & alijs ostendemus. A-
nacletus etiam Papa instituit ac præce-
pit, vt omnes fideles peracta consecra-
tione communicarent: recusantes autẽ,
Ecclesiasticis luminibus prohiberentur.

Deinde decretum fuit in Ecclesia, vt
singulis Dominicis communicarent. Po-
stea verò tepescente charitate, Fabianus
Papa sancit, vt saltem (vt est in tit. de
consecr. dist. 2. c. & si non frequentius,
&c.) seculares ter in anno communica-
rent, in Pascha, Pentecoste, & Natiuita-
te, Demum frigescente jam charitate, &
penè extincta. Innocentius tertius edi-
xit, vt ad minimum semel in anno com-
municarent, idq: in Pascha. Vbi est præ-
cipuè aduertendum, quod quamuis Ec-
clesia à Spiritu sancto gubernata toties
præceptum communicandi pro tempo-
rum conditione mutauerit, nunquam

tamen

Solutio,

*Act. 2.
Anaclet*

Fabian,

*Innocent.
3. extra
de pæn.
& re-
mis. c.
omnis,*

ramentum frequentius communicare pro-
 hibuit, sed potius ne prohiberetur, pro-
 hibuit: vt est in tit. de conse dist 2. c. Non
 prohibeat. Quod nos postea adducemus.
 Quod si hac nostra ætate antiquus ille
 & laudabilis mos frequentius commu-
 nicandi à Christi fidelibus renouatur,
 certè amatores passionis eius & diuini
 cultus, & Christianæ pietatis studiosi de-
 berent ingentes Deo gratias agere, si qd
 Christianum saperent, quod aliqua jam
 felicitis illius nascentis Ecclesiæ species
 apparere, & extincta penè charitas exci-
 tari, ac reuiuiscere per fidem ac deuotio-
 nem ad hoc præclarum & illustre Sacra-
 mentum inciperet. Ad id autem quod de
 Religionibus dicitur, nos respondemus.
 In omnibus verè probatis religionibus
 morem esse, vt omnes sacerdotes quo-
 tidie, aut certè frequentissimè commu-
 nicent. De Diaconis autem, & Laicis,
 earum aliquę statuerūt, vt singulis heb-
 domadibus, & aliæ vt singulis mensibus
 communicent; neq; prohibent frequen-
 tius accedere, si quem animaduernerint
 fide & deuotione duci, facta conjectura
 ex moribus & vita. Quod si aliquibus
 ita frequenti communione interdicatur,
 piè credendum est, illos humilitate, vel
 aliqua

aliqua hono-
 ris, quæ ali-
 proficisci so-
 men non ef-
 li document-
 tres, ac relig-
 communio
 tentur: in q-
 qui (vt est in
 fieri posset
 nicarent; n-
 to subtraxi-
 Diuus Hier-
 rochium, c-
 docebimus

Affirma-
 esse à frequ-
 ea (vt ipsi p-
 tum Sacra-
 sequatur; &
 qui dimini-
 tionis in-
 sentiunt, c-
 uerentiùs.

Ad hoc
 4. sent. dist
 riam obj-
 scribere: I-
 tur ex par-

aliqua honesta ratione duci, ut periculis, quæ aliquando à malitia hominum proficisci solent, prouideant: quod tamen non est adducendum pro vniuersali documento, cum innumerabiles Patres, ac religiosi viri ad frequentationem communionis sæpe monachos adhortentur: in quibus est Beatus Apollonius, *Apollonius.* qui (ut est in vitis Patrum) monebat, ut si fieri posset, Monachi quotidie communicarent: ne si quis longè se à Sacramento subtraxisset, subtraheretur à Deo. Et Diuus Hieronymus, qui in regula ad Eustochium, cap. 19. idem facit, ut suo loco *Hieron.* docebimus.

Affirmabant quoque, abstinendum esse à frequenti communionem, quod ex *Decima obiectio.* ea (ut ipsi putant) reuerentiæ, & erga tantum Sacramentum cultus imminutio sequatur: & ex sententia Doctorum, illi, qui diminutionem reuerentiæ ac deuotionis in frequentatione Eucharistiæ sentiunt, debent abstinere, ut postea reuerentiùs, religiosiusque accedant. *Respon-*

Ad hoc nos dicimus, D. Thomam in 4. sent. distinct. 12. (unde aduersarij materiam objectæ rationis sumpserunt) ita *Commu-* scribere: In hoc sacramento duo requiruntur ex parte recipientis, scilicet Desiderium *nicantis* *requisi-* *ta.* *rium*

rium conjunctionis cum Christo, quod facit amor, & reuerentia Sacramenti, quod pertinet ad donum timoris: Primum horum incitat ad quotidianam huius Sacramenti frequentationem, sed secundum retrahit: sed si aliquis experientia comperisset ex quotidiana sumptione augeri amoris feruorem, & reuerentiam non minui, talis deberet quotidie communicare: si autem sentiret per quotidianam frequentationem reuerentiam minui, & feruorem non multum augeri, talis deberet aliquando abstinere, vt postmodum cum maiori reuerentia ac deuotione accederet. Vnde quantum ad hoc, vnusquisque iudicio suo relinquendus est. Ex quibus verbis Thomæ, cum dicit: Si quis ex quotidiana sumptione sentit in se augeri amoris feruorem, & reuerentiam non minui, debet quotidie communicare: colligitur falsò illud dici: Qui frequenter communicat, semper diminutionē deuotionis, & reuerentiæ sentiet. Alioqui distinctio D. Thomæ esset nulla, si nemo id augmentum ex frequentatione sentiret.

Quæ sententia præterquam quod temeraria est, & contra mentem tanti Doctoris, innumerabiles etiam religiosos
ac

C o
ac seculares h
tidie aut frequ
dendum est)
mento comm
exte scire: vnd
communican
tum non sent
lud experiri,
re: & D. Thom
neat, vnumqu
sua discretio
augmentum
mino, nemo
modò alios
linquas, & ta
consolatione
mittas: Præ
Qui sentiret
reuerentiam
augeri, debet
dicit: Debet a
mensis, aut a
aliquando, ic
parat. vt reue
Ad quam præ
tur anni, vel
quantū breui
poris longitu
tem vel deu

ac seculares homines damnaret, q̄ quotidie aut frequenter cum magno (vt credendum est) fructu & deuotionis augmento communicant. Deinde cuperem ex te scire: vnde noscas eos, qui quotidie communicant, tale deuotionis augmentum non sentire? cū & ipsi dicant se illud experiri, ac ideo frequenter accedere; & D. Thomas vnā cum Augustin. moneat, vnumquemque relinquendum esse suæ discretionis iudicio: Quòd si tale augmentum non sentis, abstinere in domino, nemo certè molestus tibi erit: tu modò alios suæ discretionis iudicio relinquant, & tam cœlesti dono, & interna consolatione frequenter gaudere permittas: Præterea cum D. Thomas ait: Qui sentiret per talem frequentationē reuerentiam minui, & deuotionem non augeri, debet aliquando abstinere, non dicit: Debet abstinere per annum, vel per menses, aut aliquod longum tempus: sed aliquando, id est tantisper, dum se præparat, vt reuerentiùs deuotiusq; accedat. Ad quam præparationem non requiruntur anni, vel menses, sed quoduis tempus quantū breue. satis erit. Non enim temporis longitudo facit hominem reuerentem vel deuotum, sed tum præparatio per

per

per considerationem tantæ maiestatis, suæque propriæ vilitatis, & indignitatis cognitionem, tum vitæ deterioris in vitâ

Ambros. meliorem mutatio. Quod summa qua-
lib 5. de dam cum pietate nos docet B. Ambros.
Sermon. cum ait: Sic viue vt merearis quotidie ac-
4.4. cipere, q̄ nō meretur post annū accipe-
re. Aduertendum tamen est quamuis D.

Thomas fuerit in ea sententia, probabili quidem, & quæ minimè contra veritatem nostram faciat, esse tamen multos alios doctissimos viros, qui ita asserant, quamuis aliqui non sentiant argumentum deuotionis, ac reuerentiæ, immo diminutionem potius (dummodo ab his cōtemptus) nō debere hos propterea à frequenti communiōne abstinere: quia insignis & singularis deuotio ac reuerentia, non sunt necessariae ad dignam sumptionem, vt in tertio documento planū

B. Bona- fecimus. Vnde B. Bonauentura in rebus
sent. lib spiritualibus versatissimus & in primis
2. de pro deuotus, de huius sacrosancti mysterij fre-
fecture- quentatione loquens, sanè quàm piè ac
ligiosor. religiosè nos admonet: Et licet (inquit)
cap. 87. quandoq; tepidè, tamē confidens de misericordia Dei, fiducialiter accedat. Quia si se indignum reputat, cogitet q̄ tanto
magis

magis eget & medicum, quod grotum. Non medico, sed ideo quæris tunc cum sanctifico illo. Et subijungenda est doctrina, doque non scientiæ notionis gratia parare studet post fortè miseret. Vides nos Doctor. dam non esse in ipsa perce minus deuotam nos praeparat propter multum gratiam ab omnipotè conferunt bis ea non inuenitur, non potest dici ter Beatus Iohannes (bit) quem nos alit, et Eucharistia

magis eget & necesse habet requirere medicum, quanto magis senserit se ægrotum. Non enim est opus valentibus medico, sed malè habentibus. Neque ideo quæris te jungere Christo, ut tu cum sanctifices, sed ut tu sanctificeris ab illo. Et subjungit: Neque propterea præmittenda est facta communio, si quandoque non sentit homo specialem devotionis gratiam, cum se ad illam præparare studet: vel in ipsa perceptione, vel post fortè minus deuotum se sentit, quàm vellet. Vides quanta verborum pietate nos Doctor hic doceat, præmittendam non esse communionem, quamuis in ipsa perceptione, vel post, tepidos & minus deuotos nos sentiamus, cum ad eam nos præparare studemus: Nimirum propter multiplicem virtutum & donorum gratiam, quæ in ipsa perceptione ab omnipotente Deo nobis benignissimè conferuntur. Quod si sæpe à nobis ea non ita perspiciuntur, ac sentiuntur, non propterea minus à DEO tribui dicere possumus. Nam (vt sapienter Beatus Laurentius, Iustinus scribit) quemadmodum corporalis cibus nos alit, etiamsi non sentiamus: ita Eucharistia, nobis quandoque non sen-

Laurent

Iustin.

rica-

rientibus, gratiæ incremento & multorum munerum copia diuinitus animam reficit atque coroborat. Quare non sequitur illud, quod ab aduersarijs significari videtur, eam videlicet gratiam & dona minus conferri, quod aliqui in Eucharistiæ sumptione illa non sentiunt.

*Undeci.
ma obje.
ctio.*

Postremò instant: Qui rarò accedunt ad hoc Sacramentum, magna cum deuotione accedunt; qui verò sæpè, frigidè & indeuotè accedunt, ex quadam potius consuetudine, quàm ex deuotione; ut videmus in multis sacerdotibus, qui ex obligatione, aut spe lucri celebrant, ad eò irreuerenter & indeuotè, ac si agerent quoduis aliud opus quantumuis profanum, in suam perniciem, magnamque offensionem populi Christiani. Quare liquidò constat, melius esse rarò ad communionem, quàm frequenter accedere.

Solutio.

Hoc verò quod aduersarij pro firmissimo suæ objectionis fundamento constituunt, nos ut falsum omnino rejiciamus: negamusque eos, qui rarò accedunt, cum magna deuotione accedere; eos verò, qui frequenter communicant, frigidè, & indeuotè communicare: cum contrarium ferè quotidiana experientia verius esse comperiamus. Videmus enim

enim frequenter
lachrymis suspi-
tis indicant eo-
more accedunt
raro vel semel
frigidè & sine
tudine semel
quàm ex vero
Christum Sal-
lus excitare per
spiritum deo
communicare
sarij in hac ra-
nis suæ robur
nunt, non g-
paulò latius e-
nis oculis int-
firmo argume-
infesto animo
sissimis quib-
pro dignitate
vituperet. Ac
bare, imò ma-
rios Sacerdo-
menti deuot-
tùm spe lucri
cerdotalis de-
motive si se-
nones, satis

I
 o & multo-
 us animam
 are non se-
 larius signi-
 gratiam &
 iqui in Eu-
 sentiunt.
 d accedunt
 a cum de-
 epè, frigèdè
 dam potius
 otione; vt
 us, qui ex
 ebrant, ad-
 c si agerent
 uis profa-
 agnamque
 ni. Quare
 rò ad com-
 r accedere.
 pro firmis
 ento con-
 ino reijci-
 rarò accè-
 s accederet
 municant,
 icare: cum
 experien-
 Videmus
 enim

enim frequenter accedentes, multis cum
 lachrymis suspirijsque accedere, quæ sa-
 tis indicant eos ex fide & in Christum a-
 more accedere: cum è contrario eos, qui
 raro vel semel in anno communicant,
 frigidè & sine gustu magisq; ex consue-
 tudine semel in anno communicandi,
 quàm ex vero cordis affectu & amore in
 Christum Salvatorem nostrum, qui so-
 lus excitare potest in pectoribus nostris
 spiritum deuotionis, & compunctionis,
 communicare videamus. Et quia aduer-
 sarij in hac ratione magnum disputatio-
 nis suæ robur, velut in tutissima arce po-
 nunt, non grauabor argumentum hoc
 paulò latius explicare, vt ipsi (si velint sa-
 nis oculis intueri) perspiciant, quàm in-
 firmo argumento & ratione nitètes, tam
 infesto animo rē à doctissimis & religio-
 sissimis quibusque viris nunquam satis
 pro dignitate laudatam & comprobatā
 vituperet. Ac primò dicimus, nos nō pro-
 bare, imò maximè vituperare mercena-
 rios Sacerdotes, qui nulla tanti sacra-
 menti deuotione ac reuerentia, & tan-
 tùm spe lucri celebrant in dedecus Sa-
 cerdotalis dignitatis, in quorum pro-
 motione si seruarentur Ecclesiastici Ca-
 nones, satis esset huic malo prouisum.

Verùm

Verùm vehementer horum hominum
 miror pietatem, qui propter Sacerdotis
 vitium tanto studio, damnant rem omni
 laude dignam; & quia aliqui indignè
 accedunt ad hoc sacrosanctum ac vene-
 rabile Sacramentum, ideo frequentem
 illius vsum sine discrimine periculosum
 affirmant; quasi vero non eadem ratio-
 ne contra eos dici posset, illius vsum vel
 semel tantum in anno improbandum
 esse quia multi peccatorum maculis in-
 quinati, quales sunt concubinarij, for-
 nicatores, vsurarij, vel alijs vitijs obstri-
 cti, ad illud impiè accedunt, ne scilicet
 minus religiosi, minusque Christiani vi-
 deantur, non autem pietate, odioque pec-
 catorum adducti. Sed absit vt rem tam
 vtilem, ac fructuosam ob malè vrentium
 impietatem damnemus. Alioqui nõne
 eodem argumento isti quotidianum v-
 sum panis & vini periculosum proba-
 rent esse, quia multi illis abutuntur, dum
 aut ebrii fiunt, aut se epulis ingurgitant:
 Nonne eadem ratione Theologia, & a-
 lia honesta disciplina mala essent, quã
 tam multi eas ad suam & aliorum pe-
 stem, perniciemque conuertant? Vitium
 igitur paucorum, quod non ex ipsa re,
 sed ex praua ipsorum voluntate oritur,
 non

non debet in
 bandam san-
 tationem ad-
 & religiosos
 deuotione, &
 illam acced-
 illis mercen-
 ad alios Sa-
 quàm secula-
 videt quant-
 hoc mysteri-
 verò dimissi-
 uertere ocul-
 seculares fo-
 accedendo a-
 rum deuoti-
 gionem saf-
 rum facies
 mis hæc ca-
 nim alia vt
 duum ac la-
 Christi am-
 verò cum f-
 accipiunt.
 absconditu-
 in quo sci-
 quod nemo
 ex vita &

non debet in argumentum ad improbandam sanctæ Eucharistiæ frequentationem adduci : præsertim apud pios & religiosos homines, qui magna cum deuotione, & non minori cum fructu ad illam accedunt. Quòd si dimissis paucis illis mercenarijs ac perditis hominibus, ad alios Sacerdotes tam religiosos, quàm seculares respiciamus, quis non videret quanto cum fructu ac deuotione hoc mysterium frequenter celebrent? Si verò dimissis prebyteris, velimus conuertere oculos ad laicos, religiosasq; ac seculares fœminas, quis non eorum, in accedendo ad hoc venerabile Sacramentum deuotionem, pietatem, atque religionem suscipiat? cùm præsertim illorum facies vberrimis perfusa lachrymis hæc eadem sæpe testetur? Quæ enim alia vt quisquam ad opus tam arduum ac laboriosum, nisi religione & Christi amore impelleretur? Quanto verò cum fructu accedant, nōrunt qui accipiunt. Est enim hoc manna illud *Apo. 2.* absconditum, & calculus candidus, in quo scriptum est nomen nouum, quod nemo scit, nisi qui accipit. Certè ex vita & moribus illorum satis perspi.

non.

spicitur, quantum in eius frequentatione proficiant. Quod si nonnulli ex consuetudine vel hypocrisi magis, quam ex deuotione ad hoc sacrum mysterium frequenter accedunt, & propterea frigidè & indeuotè accedunt, admonere aduersarios volumus à nobis eiusmodi homines nullo pacto probari aut defendi, quos in secundo capite grauissimis testimonijs ducti, extrema damnatione dignos, æternisque supplicijs obnoxios constantissimè iudicauimus. An verò ita deprauato animo aliqui accedant, non facilè esse iudicandum; ne, dum alios iudicamus, nosmetipsos condemnemus. Si vero importunè adhuc obijcias, indignum esse, vt qui hoc dignissimum Sacramentum frequentant, sine reuerentia & deuotione accedant. Nos tibi respondemus, si probati accedunt (de ijs enim in præsentì disputatione loquimur) vtique ex fide, & spe & charitate accedent. Fieri autem non potest, vt qui ijs virtutibus instructi accedunt, non etiam cum deuotione & reuerentia, tanquam illarum fructu, accedant. Quæ est multorum doctorum sententia, & eorum maximè, qui Contemplatiui vocantur; quibus in hoc genere, vt
 artis

artis suæ
 summa fide
 Probatione
 Eucharistia
 ra, tu
 Apostolus
 & au

I AM vt
 objectum
 se respice
 ad ipsam v
 strandam
 mæ Eucha
 cipuè sing
 nostri, vt
 lem, vtile
 & ab om
 ris summè
 immo non
 lem ac fr
 ab ea, ex
 esse. Quan
 tiam Dom
 in magna
 accedenti
 augmentu
 comproba
 tergiuersa

artis suæ peritissimis & exercitatissimis,
summa fides adhiberi meritò debet.

*Probationes ad confirmandum frequentem
Eucharistiæ usum, tum ex Sacra scriptura,
tum ex veteri Ecclesia iam inæ ab
Apostolorum temporibus consuetudine,
& auctoritate depromptæ.*

CAPVT IV.

IAM verò, quoniam aduersariorum
objectionibus & argumentis satis esse
responsum videtur; reliquum est, ut
ad ipsam veritatem, quam tuemur illu-
strandam accedamus: hoc est, sanctissi-
mæ Eucharistiæ frequentationem, præ-
cipuè singulis hebdomadibus (quod est
nostri, ut jam diximus, instituti) laudabi-
lem, vtilem, maximeq; fructuosam esse,
& ab omnibus doctis & Catholicis viris
summè probatam & commendatam,
immo non solum vtilem, sed magis vti-
lem ac fructuosam, quam abstinentiam
ab ea, cæteris paribus, sine controuersia
esse. Quam doctrinam spero me per gra-
tiam Domini nostri IESU CHRISTI,
in magnam consolationem frequenter
accidentium ad hanc sacram Synaxim,
augmentumq; deuotionis ipsorum, ita
comprobarum, ut nulla aduersarijs
tergiuersario relinquatur. Idque planis-
simum

TI
requentatio.
nulli ex con-
agis, quam
mysterium
opterea frigi-
dmonere ad
iusmodi ho-
ri aut defen-
e grauissimis
damnatione
ijs obnoxios
s An verò
ni accedant,
ne, dum a-
os condem-
adhuc ob
hoc dignis
carant, sine
edant Nos
ti accedunt
tatione lo-
& charita-
n potest, ut
accedunt,
& reueren-
, accedant.
um senten-
ontempla-
genere, ut
artis